

Arrest

nr. 201 050 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 december 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 2 juni 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 10 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2015 werd ingediend door:

H.(...), I.(... (R.R.: (...))

nationaliteit: Servië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

ook gekend als: H.(...) I.(...), geboren op (...) te (...)

ook gekend als: T.(...) I.(...), geboren te (...)

ook gekend als: H.(...) I.(...), geboren op (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat de Servische ambassade geen reisdocument aflevert, dat er ook via de Cel Identificatie van de Dienst Vreemdelingenzaken geen oplossing werd gevonden en dat hij dus onverwijderbaar is. Hij haalt aan dat de Servische ambassade hem niet verder kan helpen zonder geboorteakte en dat hij zou behoren tot de groep ‘wettig onzichtbaren’ omdat hij niet is ingeschreven in het geboorteregister. Hij zou dus wettig niet gekend zijn, reden waarom hij geen identiteitstukken zou kunnen bekomen. Er zou wel een nieuwe regeling in Servië bestaan om personen zonder geboorteakte te laten registreren, maar dit zou een zeer moeilijke zo niet onmogelijke opdracht zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene een Servisch attest voor d.d. 27.06.2012 dat zou stellen dat hij niet ingeschreven is in de geboorteregisters. Echter, dit attest is niet vertaald en evenmin gelegaliseerd waardoor het niet weerhouden kan worden. Verder legt betrokkene het mailverkeer voor tussen zijn raadsman en de Servische ambassade evenals het mailverkeer tussen zijn raadsman en PRAXIS NGO Belgrado omtrent de procedure om zonder geboorteregistratie documenten te bekomen en tenslotte verschillende mails omtrent het bekomen van juridische hulp in Servië voor het opstarten van deze procedure.

Echter, uit het administratief dossier van de oudste broer van betrokkene, H.(...) D.(...) (R.R. (...)) blijkt dat betrokkene zich dient te richten tot de Kosovaarse autoriteiten en niet tot de Servische. Volgens de informatie uit het administratief dossier van zijn broer blijkt dat de familie H.(...) afkomstig is uit Kosovo, dat dit uitdrukkelijk bevestigd wordt door het ministerie van binnenlandse zaken van Kosovo en dat zij geen bezwaar hebben tegen de terugkeer van de familie naar Kosovo (zie het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen d.d. 07.05.2015). Mede op basis van deze informatie werd het verzoekschrift tot staatloosheid dat dhr. H.(...) D.(...) indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op datum van 07.05.2015 verworpen. Dhr. H.(...) D.(...) werd op datum van 03.09.2015 gerepatriëerd naar Kosovo, nadat de Kosovaarse ambassade een laissezpasser afleverde op datum van 26.08.2015, waarop duidelijk vermeld staat dat betrokkene de Kosovaarse nationaliteit heeft.

Betrokkene toont dus niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België omdat alle voorgelegde stukken betrekking hebben op het bekomen van Servische documenten en uit het administratief dossier van zijn broer duidelijk gebleken is dat betrokkene zich dient te richten tot de Kosovaarse autoriteiten om de nodige documenten te verkrijgen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.

(...)”

1.3. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 2 juni 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van “(...) *de beginselen van behoorlijk bestuur* (...)” Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“(...)

-De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

Verzoeker voerde in zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een paspoort of enig ander identiteitsstuk te verkrijgen omdat de Servische Ambassade geen stukken aflevert.

Volgens de DVZ dient de verzoeker zich te wenden tot de Kosovaarse Ambassade want uit het dossier van de oudste broer van verzoeker zou blijken dat de familie H.(...) afkomstig is uit Kosovo.

De laissez-passer afgeleverd voor de repatriëring, d.d. 26.08.2015, vermeldt volgens DVZ dat D.(...) (verzoekers oudste broer) de Kosovaarse nationaliteit heeft. Hoogstwaarschijnlijk gebeurde dit op basis van de (foutieve) geboorteplaats Podujevo plus het feit dat zijn partner en moeder van zijn 3 kinderen wel degelijk de Kosovaarse nationaliteit hebben (ttz Servisch paspoort, maar geboren in het afgesplitste Kosovo).

Om uit het dossier van D.(...) af te leiden dat heel dit gezin en dus ook verzoeker Kosovaars zou zijn is onjuist en niet aangetoond. De situatie van verzoeker is niet dezelfde als die van zijn oudste broer waarnaar de DVZ in de bestreden beslissing verwijst. Zo heeft verzoeker geen Kosovaarse partner. Verzoeker bevindt zich wel degelijk, en nog steeds, in de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

-Verzoeker heeft de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM in zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingeroepen, doch deze aanvraag werd niet overweging genomen. Er werd dus niet geoordeeld over het gezins- en privé-leven van verzoeker, noch over het recht op een menswaardig leven.

- Artikel 8 EVRM stelt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Privé-leven.

Verzoeker werkt. Hij heeft een contract.

Sinds het wettelijk mogelijk was heeft verzoeker gewerkt.

Een terugkeer naar Servië zou betekenen dat hij zijn werk zou verliezen en dit zou tevens een schending uitmaken van zijn privé-leven.

Opnieuw dient benadrukt te worden dat verzoeker vele jaren wettig verblijf heeft gehad in België en dat hij dat verblijf zeer goed heeft ingevuld: studies, werk, toekomstperspectieven, etc. Een terugkeer, als dat dan al mogelijk is zonder reisdocumenten en andere identiteitsstukken, al is het een tijdelijke terugkeer, zal zijn privé-leven, zijn werk in gevaar brengen. Het verblijf in Servië zal maanden duren met als resultaat dat de werkgever van verzoeker iemand anders dient te zoeken en zo zal verzoeker zijn werk verliezen.

-Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Verzoeker wordt gedwongen door redenen buiten zijn wil illegaal in het Rijk te verblijven vermits hij niet kan verwijderd worden van het grondgebied. Dit is immers reeds eerder geprobeerd doch zonder resultaat wegens gebrek aan identiteitsstukken en nationaliteit. Indien verzoeker het land al zou kunnen verlaten zou hij niet binnen de grenzen van Servië worden toegelaten om daar zijn aanvraag in te dienen. Hij kan daar niet terecht, zoals ook blijkt uit de stukken in bijlage. Dit betreft een vernederende behandeling.

Er werd geen rekening gehouden met bovenstaande ingeroepen motieven waardoor de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsverplichting.

(...)"

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van “(...) *de beginselen van behoorlijk bestuur* (...)” Onder “middel” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen “(...) *de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze*

rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

2.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt onder meer als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

(...)”

Uit artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is om een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is, overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de memorie van toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *"(...) De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. (...)"* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. Deze voorwaarde dient beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat het bestuur op het ogenblik van dat het zijn beslissing over een dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle informatie waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS 24 juli 2013, nr. 224.392; 8 mei 2012, nr. 219.256).

2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van de identiteitsdocumenten die op grond van artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet vereist zijn om een aanvraag in te dienen. Verder oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat er geen afdoende motivering werd gegeven waarmee verzoeker heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid verkeert om de vereiste identiteitsdocumenten over te maken. Dienaangaande motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat, waar verzoeker in zijn aanvraag heeft aangegeven dat het onmogelijk is om documenten te verkrijgen van de Servische ambassade, uit het administratief dossier van verzoeker zijn broer H. D. blijkt dat verzoeker zich dient te richten tot de Kosovaarse autoriteiten en niet tot de Servische. Uit het administratief dossier van verzoekers broer, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris, blijkt dat de familie H. afkomstig is uit Kosovo, hetgeen bevestigd wordt door het Kosovaarse ministerie van Binnenlandse Zaken. Verder wijst de gemachtigde van de staatssecretaris op een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 7 mei 2015 waarin, op basis van onder meer de verklaringen van het Kosovaarse ministerie van Binnenlandse Zaken, het verzoekschrift van verzoeker zijn broer H. D. tot staatloosheid werd verworpen. Op datum van 3 september 2015 werd H. D. gerepatrieerd naar Kosovo, nadat voor hem een *laissez-passer* op datum van 26 augustus 2015 werd verstrekt.

2.6. Verzoeker is de mening toegedaan dat het onjuist is en niet aangetoond is dat hij de Kosovaarse nationaliteit heeft omdat zijn oudste broer H. D. de Kosovaarse nationaliteit heeft. De *laissez-passer* die aan zijn broer door de Kosovaarse autoriteiten werd afgeleverd, is volgens verzoeker gebaseerd op foutieve gegevens. Verder meent verzoeker dat zijn situatie niet dezelfde is dan die van zijn broer, omdat hijzelf geen Kosovaarse partner heeft. Echter kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich met deze argumentatie louter beperkt tot een aantal verklaringen en blote beweringen en niks concreets inbrengt tegen de stukken waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich steunt om tot de motivering van de bestreden beslissing te komen. Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden waar hij besluit dat hij *"(...) zich wel degelijk, en nog steeds, in de onmogelijkheid [bevindt] om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. (...)"*

2.7. Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij in zijn aanvraag de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft ingeroepen, er in de thans bestreden beslissing niet over deze bepalingen werd geoordeeld en vervolgens deze verdragsbepalingen verder uitwerkt, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris er niet toe gehouden was een beoordeling te maken van de aangevoerde buitengewone

omstandigheden nu de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet aan de orde is daar verzoeker er niet in slaagt te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en om die reden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris was er bijgevolg niet toe gehouden de aanvraag aan een verder onderzoek te onderwerpen van de erin aangehaalde buitengewone omstandigheden en argumenten ten gronde. Voorts wijst de Raad erop dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT